

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

04/2022/HR

Isti dar, ista prilika

Uvodni članak:
Bog sve čini novo

Služba Božja:
Zajedno raditi na izgradnji
novog hrama

Crkveni nauk:
Shvaćanje duhovne službe

Novoapostolska Crkva
International

Bog sve čini novo

Gospodin sve čini ovo, a po Duhu Svetom stvara i nove spoznaje te nas uvodi u potpunu spoznaju Isusa Krista.

Znam da neki među nama imaju poteškoća sa spoznajama. Dugi niz godina smo nešto vjerovali i godinama se o tome propovijedalo, a sada je mnogo toga drugačije i novo.

Ali što je sada važnije? Ono što smo godinama vjerovali, govorili ili propovijedali i slušali ili ono što dolazi od Duha Svetoga i što nas približava Isusu Kristu?

Draga braćo i sestre, nećemo se bezuvjetno čvrsto držati nečega samo zbog toga jer smo u to godinama vjerovali i o tome slušali. Ne radi se ni o tome da li je nešto pogrešno ili ispravno.

Jedino se moramo pitati da li nas nova misao približava Kristu? Odgovara li ona još bolje i dublje njegovom duhu i stavu?

Ako nas približava Kristu, onda ćemo krenuti tim

putem i prihvatiti novu spoznaju. Ako ne odgovara volji Božjoj i ako nas udaljava od Isusa Krista, onda ne želimo niti prihvaćamo tu novu misao, ideju ili poruku.

Ali ako dolazi od Duha Svetoga, ta nas nova spoznaja vodi prema spasenju, blagoslovu i Božjem izboru i približava nas Isusovom duhu i njegovoj poruci. Nastojmo je tada prihvatiti, braćo i sestre, i prepustimo se Duhu Svetome da nas on vodi!

Uz srdačne pozdrave, vaš

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized, somewhat abstract shape that resembles a cross or a star with a horizontal line extending to the right.

Jean Luc-Schneider

Zajedno raditi na izgradnji novog hrama

Služba Božja na blagdan Duhova održana je u središnjoj crkvi u Buenos Airesu (Argentina)

Prva poslanica Korinćanima 3,16

*Ne znate li da ste hram
Božji i da Duh Božji
prebiva u vama?*

Draga moja braćo i sestre, zahvalni smo našem nebeskom Ocu da je uslišao naše molitve i učinio mogućim da blagdan Duhova slavimo ovdje među vama. Čeznuli smo za time; i naprosto je divno što sada možemo zajedno slaviti. Zahvalni smo također što su s nama i svi okružni apostoli i pomoćnici okružnog apostola. Njihova je prisutnost nešto posebno za mene – a možda i za vas također, jer oni predstavljaju svu djecu Božju, sve novoapostolske kršćane širom svijeta. Oni svi zajedno vode Crkvu na čitavom svijetu i preko njih se svi mi u duhu možemo povezati sa svom braćom i sestrama širom svijeta.

Dok razmišljam o narodu Božjem širom svijeta, spominjem se mnogih razlika koje u njemu postoje. U narodu Božjem vlada ogromna raznolikost. Kao prvo taj narod živi u različitim zemljama; pored toga u nekim zemljama vladaju sigurnost i mir, a u čitavom nizu drugih zemalja vladaju kriminal i ratovi. Neke su zemlje veoma razvijene, druge znatno manje. Neke su zemlje imućne, druge veoma siromašne. Sve se to odražava i na životne uvjete naše braće i sestara.

I u našoj Crkvi postoji velika raznolikost. U nekim zemljama imamo na milijune članova, a u nekim drugima možda samo desetak. Ima djece Božje koja pripadaju nekoj velikoj zajednici, ali ima i onih koji su potpuno sami i izolirani. Osvrnemo li se na njihovu osobnu, individualnu situaciju, uočiti ćemo da je raznolikost još veća. Neki su veoma zdravi, dok su drugi uvijek bolesni. Ima bogatih i siromašnih ljudi. Neki žive veoma dugo dok je životni vijek drugih veoma kratak. Neki imaju mnogo darova, sposobnosti i mogućnosti, a drugi veoma malo. Vladaju dakle velike razlike!

Kao ljudi ne možemo si to objasniti. Bilo bi besmisleno o tome razmišljati jer odgovor ne možemo naći. Svi mi znamo da Bog želi odstraniti tu nepravdu. On želi sve ljude uvesti u novo stvorenje u kojem nema nepravde; u kojem su svi ljudi oslobođeni zla, smrti i bolesti. To je sve što mi znamo.

Na blagdan Duhova slavimo izlivanje Duha Svetoga – veličanstven je to bio događaj. Sva djeca Božja koja su nanovo rođena iz vode i Duha Svetoga primila su isti dar: dar Duha Svetoga. Time su dobila i mogućnost da se preobrazu u Kristovu sliku. Dana im je mogućnost da kao prvenci uđu u kraljevstvo Božje. I svatko tko je nanovo rođen iz vode i Duha primio je isti dar Duha Svetoga te ima istu mogućnost, istu priliku da kao prvenac uđe u kraljevstvo Božje. Nije važno u kojim uvjetima živi. Nije važno da li je zdrav ili bolestan, da li je bogat ili nije, nadaren ili nije. Važno je samo jedno da ima volju da se preobrazu u Kristovu sliku. Ako

smo odlučni da kao prvenac uđemo u kraljevstvo Božje, Bog će nas opskrbiti sa svime što ti je za to potrebno – bez obzira u kakvim uvjetima i prilikama živimo. To je velika utjeha koju nam donosi blagdan Duhova. Nije važno kojoj zajednici pripadaš, koliko si star i što posjeduješ. Budimo odlučni u namjeri da uđemo u kraljevstvo Božje i da se preobrazimo u sliku Kristovu. Moja je poruka da to možete!

Na blagdan Duhova slavimo i rođendan Crkve Kristove. Crkva Kristova je na Pedeseticu postala vidljiva na zemlji po okupljanju vjernika koji su bili zapečaćeni Duhom Svetim. Apostol Pavao uspoređuje Crkvu Kristovu s hramom. Crkva je hram Novoga saveza, skup vjernika koji su kršteni i nasljeđuju Krista. Pavao dodaje da je svaki vjernik kamen koji Bog ugrađuje u tu svoju zgradu.

U Starom zavjetu je hram bio prebivalište Božje na zemlji. Narod Izraela je dolazio u hram da se tamo susretne s Bogom. Okupljali su se u hramu da susretnu Boga, da ga hvale i da mu zahvaljuju. Kada ih je

njihov neprijatelj napao, okupljali su se u hramu i molili Boga za pomoć. Dolazili su također da ga mole za oprost i prinostili su žrtvene darove da bi dobili oprost. To je bio Stari zavjet.

U Novom zavjetu je Crkva hram Božji. Crkva je mjesto okupljanja vjernika koji su kršteni i nasljeđuju Krista. Mi dolazimo na službu Božju, u zajedništvo djece Božje da se susretnemo s Bogom. Budući da znamo da se na službi Božjoj susrećemo s Bogom, zajedno slavimo njegovo ime i izražavamo mu svoju zahvalnost. To činimo svojim molitvama, glazbom. Prinostimo svoje darove i činimo dobro svome bližnjemu. I to je način da Bogu izrazimo svoju zahvalnost: da služimo jedan drugome i činimo dobro jedan drugome. Isus je rekao: „Meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće“ (Mt 25,40). Veličanstvena je to mogućnost da izrazimo svoju zahvalnost kada se okupljamo u zajedništvu djece Božje i činimo dobro jedan drugome.

Pozvani smo da svojim darovima i svojom snagom doprinosimo da se evanđelje može naviještati i u budućnosti.

Okupljamo se također da Boga molimo za pomoć. Prije svega molimo da nas oslobodi zla i sotone. Znamo da će Bog i učiniti ono za što ga molimo kada dolazimo u crkvu. Sigurno je da možemo uvijek doći k svom nebeskom Ocu i povjeriti mu sve svoje brige zemaljskog života. Pouzdajemo se u njega, jer on kao naš Otac zna što nam je potrebno. I kada molimo jedan za drugoga, on će nas čuti.

Naša najvažnija prošnja je sigurno: „Oslobodi nas zla, uvedi nas u svoje kraljevstvo, u slobodu!“ Bog će takvu našu molitvu uslišati. On već radi na tome da nas oslobodi zla.

Boga molimo također da nam oprostí naše grijehе. Kad zajedno molimo Očenaš, priznajemo svoje grijehе i zajedno molimo da nam ih oprostí; da oprostí grijehе našem bratu i našoj sestri. Bog uslišava i takvu molitvu. A najljepše u svemu je da ne moramo žrtvom plaćati primljeno oprostjenje, jer imamo Isusa Krista. On je prinio žrtvu. Učinio je to jednom i to je dovoljno. Njegova žrtva vrijedi

vječno za sve ljude. Kada se dakle okupljamo, ne moramo prinostiti žrtvu da bismo primili oprostjenje. Kada se okupljamo, slavimo žrtvu Isusa Krista; slavimo i hvalimo Gospodina zbog njegove žrtve. To činimo kada slavimo Svetu večeru. Izražavamo svoju zahvalnost. Isus Krist je prinio žrtvu, ona vrijedi još uvijek i vrijedit će uvijek.

To se značenje krije iza izjave da je Crkva hram Novoga saveza. Okupljamo se da izrazimo svoju zahvalnost i da slavimo Boga, da se molimo i da ga molimo da pomogne nama i našim bližnjima; molimo ga da nam oprostí naše

grijehe; i slavimo žrtvu Isusa Krista.

Hram ima još jedno značenje u Starom savezu. Gradnjom hrama Salomon je želio poslati jasnu poruku. Želio je da svi pogani mogu vidjeti da svemogućí Bog živi na zemlji u svom narodu. Hram je dakle bio znak prisutnosti Božje u Izraelu a time i na zemlji. Crkva Kristova je hram Novoga saveza. Crkva je dakle i znak da je Bog još uvijek prisutan na zemlji i da djeluje.

Svaki je vjernik kamen

koji je ugrađen u hram

Kad Pavao kaže da je svaki vjernik kamen koji pripada tom hramu, to znači da je svaki član Crkve znak Božje prisutnosti na zemlji. Ili točnije rečeno: Budući da se radi o Crkvi Isusa Krista, svaki bi vjernik, svaki bi kršćanin trebao biti znak da Isus Krist nije samo lik iz prošlosti; naprotiv, on je živ, prisutan je na zemlji i na njoj djeluje. Ti i ja, brate i sestro, mi smo pozvani biti vidljivim znakom Božje prisutnosti i Božjeg djelovanja. Možemo svjedočiti da Bog živi u našem srcu. On nije negdje daleko na nebu, i mi od vremena do vremena čak i govorimo s njime. Ne, on je živ i živi u našem srcu! On je uvijek s nama.

Budući da je tako, da je Bog s nama, da živi u našem srcu, želimo ugađati Bogu a ne ljudima. Izgleda kao da je to razumljivo samo po sebi, ali nije. Kad vidimo koliko se ljudi trude ne bi li se dopali drugima ... Čine sve samo da bi bili kao drugi, da bi bili u skladu s prevladavajućim mišljenjem; da bi govorili kako govore drugi, da bi primili nekoliko lajkova na socijalnim medijima. Žele da ih drugi prihvate. Ili, rečeno biblijskim jezikom, žele se dopasti ljudima. A što je s Bogom?

Nastojmo dokazati da Bog živi u našem srcu! I tako će nama uvijek biti važnije dopasti se Bogu nego ljudima. Trebali bismo također svjedočiti da Bog u našem srcu ne samo da živi, nego i da djeluje u njema kao što djeluje i u Crkvi. To će postati vidljivo po našem duhovnom razvoju. Znam da to nije ništa novo. To se propovijeda već desetljećima i

stoljećim.

Pitam se međutim, i to veoma ozbiljno, kakav je naš duhovni razvoj. Lijepo je čuti da se pripremamo na Kristov ponovni dolazak, da odlazimo na službe Božje, prinosimo žrtve. Pitanje koje se nakon toga postavlja je uvijek isto: „Jesmo li se promijenili?“ Odgovoriti može svatko za sebe. Nemojte pritom misliti na svog bližnjega! Mislimo na sebe! Potpuno sam iskren i kažem da nisam zadovoljan svojim odgovorom. Na tome moramo raditi. Ima mnogo stvari koje bismo trebali promijeniti, koje bismo mogli promijeniti u svom razmišljanju, u svom životu. U određenim situacijama trebali bismo imati više pouzdanja u Boga. Mogli bismo i trebali bismo se ponašati drugačije prema svojim bližnjima. Mnogo je posla pred nama.

Budimo svjedocima da Bog djeluje u našoj Crkvi i u našem srcu. Podsjetimo se da smo odlučili preobraziti se u sliku Kristovu. Bog čini svoj dio, učinimo i mi svoj!

Sljedeći znak Božje prisutnosti je jedinstvo njegovog naroda. Isus Krist je molio za jedinstvo naroda Božjeg. Za njega je jedinstvo učenika ukazivalo na jedinstvo Trojstva. On je želio da njegov narod bude jedno kao što su jedno on i njegov Otac, da bi se pokazalo da ovdje djeluje Trojedini. Crkva je vidljivi znak Božje prisutnosti; zbog toga radimo na jedinstvu naroda Božjeg kao jednom od najvećih znakova tog jedinstva. Tamo gdje je Bog doista prisutan kao jedinstvo Boga, Oca, Sina i Duha Svetoga, tamo ima jedinstva i sloge.

Svi smo mi pozvani doprinosti izgradnji Crkve, hrama. U izvjesnom smo smislu odgovorni za budućnost te zgrade. Svi smo mi pozvani da svim darovima i svom snagom doprinosimo naviještanju evanđelja i u budućnosti, da bi se i sljedećim naraštajima mogao naviještati Kristov ponovni dolazak, da bi se i u budućnosti Kristova zaručnica mogla pripremati, da bi i u budućnosti vjernici mogli živjeti u međusobnom zajedništvu i u zajedništvu s Bogom. Svaki je krštenik pozvan dati tome svoj doprinos. Već prema svojim darovima i sposobnostima; čak su i naše odgovornosti različite. Svatko je međutim potreban i svatko može doprinijeti. Nastojmo zajedno služiti Gospodinu i nadopunjavati jedan drugoga svojim darovima. Sve je to potrebno do Kristovog ponovnog dolaska.

Samo je po sebi razumljivo da tu Crkvu, taj hram, ne možemo graditi na ljudski način. Kad bi to bio slučaj, svatko bi mogao reći: „Ona mi mora biti ugodna. Želio bih da bude tako sagrađena da mi se dopada. Ne želim mijenjati svoje mišljenje. Želim da me ljudi prihvate onakvog kakav jesam. Ne želim mijenjati svoje navike.“ Zamislite Crkvu koja bi bila izgrađena na taj način. To bi bio kaos. Bog, međutim, kaže: „Ti si odgovoran za izgradnju hrama, ali gradit će se prema mom planu.“ Njegov je plan veoma detaljan.

Božji plan je evanđelje Isusa Krista, nauk apostola kakav je zapisan u Bibliji. Ima ljudi koji se pozvaju na Bibliju da bi potkrijepili svoje mišljenje. U Bibliji se uvijek može pronaći neku riječ koja na neki način potvrđuje vlastito mišljenje. Ponekad sam iznenađen kako se Biblija koristi za razne stvari. Tko želi nekoga ubiti, može i u Bibliji naći neki razlog da to i učini. Malo pretjerujem, ali vjerujem da razumijete na što mislim.

Ne valja Bibliju tumačiti na taj način, već je čitati u svjetlu Duha Svetoga. Apostolat ima zadaću tumačiti Bibliju u svjetlu Duha Svetoga; a svi smo mi primili dar Duha Svetoga. Koristite se tim darom, a ne vlastitim shvaćanjima kada čitate i tumačite Bibliju! Čita li Bibliju u svjetlu Duha Svetoga, onda čitanje pobuđuje u čovjeku ljubav prema Bogu i bližnjemu. Tada čitanje postaje veoma korisno, jer ona sadrži poruku ljubavi. Imajte uvijek na umu da je važnije dopasti se Bogu nego ljudima.

Nastojmo na taj način doprinositi izgradnji hrama! Ulažimo zajedno svoje darove, svoje sposobnosti, svoje snage, svoju eneriju kako bi se moglo evanđelje naviještati i u budućnosti, najavljivati Kristov ponovni dolazak, pripremati zaručnica i kako bi djeca Božja mogla živjeti u zajedništvu! Naravno da je taj hram još u izgradnji što znači da na toj zgradi još nešto nedostaje. Vidljivi dio naše Crkve, zajedništvo živih, još uvijek nije dovršeno.

Novi apostoli Néstor Manzelli, Claudio Videla i Pablo Basso

Neka vas to ne smeta! To je posve normalno. Njezina je izgradnja u tijeku. Ono što je važno nije zbroj nesavršenosti koje možete vidjeti, nego naš odnos prema njima. Crkva ne može biti savršena sve dok je na zemlji. Ali uz Božju pomoć i pod vodstvom Duha Svetoga možemo s ljudskim nesavršenostima djelovati na savršeni način. I pritom se moramo prepustiti Duhu Svetom da nas nadahne. On nas uči kako djelovati.

Na dan svog ponovnog dolaska Krist će uzeti k sebi dio Crkve koji bude spreman. Oni neće biti savršeni ali će ih on po svojoj milosti i zaslugi učiniti savršenima. Samo tako možemo stupiti u kraljevstvo Božje.

Hram će konačno biti podignut u novom stvorenju kada svi ljudi koji su vjerovali u Isusa Krista i nasljedovali ga i koje je Bog prihvatio budu živjeli u savršenom i vječnom zajedništvu s Bogom. Kakve li milosti! Ne trebamo tako dugo čekati. Mi već sada čekamo Kristov ponovni dolazak.

Nakon što su služili pomoćnik okružnog apostola Helge Mutschler i okružni apostol John Kriel, Veleapostol je nastavio: Snaga Duha Svetoga ne ovisi o čovjekovoj starosti. Ona djeluje i kod mladih kao i kod starijih. I jutros imamo priliku iskusiti snagu djelovanja Duha Svetoga.

Kada se pripremamo na oprostjenje grijeha i slavljenje Svete večere, zajedno molimo: „I otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima svojim!“ Kada to zajedno molimo, ne molimo samo za oprostjenje naših grijeha nego i za oprostjenje grijeha našega bližnjega; a ujedno se i obavezujemo da ćemo mu i sami oprostiti. To su dvije različite stvari. S jedne strane molimo za oprostjenje grijeha našem bližnjemu, a s druge strane stane mu i sami opraštamo. Znam da je u nekim slučajevima krajnje teško oprostiti bližnjemu ako je učinio nešto zaista strašno. Mnogi se tada boje da li će im Bog oprostiti ako sami nisu u stanju oprostiti.

Veleapostol Leber je često znao reći da je važno barem truditi se oprostiti. Nemoj se dakle brinuti ako ti je potrebno izvjesno vrijeme da to i učiniš. Bog vidi tvoj trud i nastojanje da bližnjemu oprostiš. Postoji još jedan aspekt: molimo i prosimo Boga da oprostí našem bližnjemu. To je nešto drugo, braćo i sestre. Ako još niste u stanju oprostiti svom bližnjemu, onda učinite barem prvi korak i molite Boga da on to učini! Nemojte nikada misliti da bi Bog trebao kazniti našega bližnjega, da bi ga trebao osuditi. Radije molimo Boga da mu on oprostí kad već mi to nismo u stanju. Uvjeren sam da je to prvi, odlučujući korak prema trenutku kada ćemo mu

Snagom Duha Svetoga i sami moći oprostiti.

Nakon toga doživljavamo snagu Duha Svetoga u slavljenju Svete večere. Snagom i djelovanjem Duha Svetoga možeš primiti tijelo i krv Kristovu. To je moguće samo zbog djelovanja Duha Svetoga. Blagovanjem Svete večere, primanjem tijela i krvi Kristove učvršćuje se naše zajedništvo s Isusom Kristom. Krist nam govori: „Uzmi i jedi, ovo je moje tijelo. Vidiš li, ja te ljubim i umro sam za tebe? Vidiš li, ja sam tu, s tobom. Vidiš li, želim te uvesti u svoje kraljevstvo i želim da u vječnosti budeš sa

mnom! Uzmi, to sam ja!“ Takav stav učvršćuje zajedništvo s Isusom Kristom.

Kada primamo tijelo i krv Kristovu a time i božansku narav, stječemo i snagu na nadvladamo zlo. Nastojmo se promijeniti i napravimo korak naprijed u svom duhovnom razvoju! Snagu za to dobivamo u slavljenju Svete večere. Kad slavimo Svetu večeru, okupljeni smo oko Krista i to učvršćuje naše zajedništvo i jedinstvo. Normalo je da se međusobno ralikujemo, ali unatoč svemu zajedno smo u Kristu.

SREDIŠNJA MISAO

Crkva Kristova je zajedništvo vjernika koji su kršteni i nasljeđuju Krista. Želimo biti vidljivi znak da je Bog na zemlji prisutan u našem srcu i da djeluje; i pozvani smo sudjelovati u izgradnji Crkve. To činimo prema Božjem planu, evanđelju Isusa Krista.

Shvaćanje duhovne službe - kratak pregled

„Novoapostolsko shvaćanje duhovne službe“; tako je nazvano cirkularno pismo na 32 stranice, nedavno upućeno duhovnim službenicima – ovdje ono najvažnije u izvadcima za sve zainteresirane.

Duhovna služba i zaduženje sastavni su dio života Crkve; bez njih Crkva ne može vršiti svoju osnovnu zadaću. „Duhovna služba (njezin obnašatelj) je po ređenju primila ovlasti, udijeljen joj je blagoslov i posvećena je da bi izvršavala određene zadaće i zaduženja u Kristovoj Crkvi“ (7.1).

„Od duhovne službe treba u Crkvi razlikovati razna zaduženja koja su u službi naviještanja evanđelja i dobrobiti vjernika, a koja se mogu obavljati i bez ređenja“ (KNaC 7.1). Nije prema tome potrebno da osoba bude zaređena, da bi preuzela neko zaduženje u zajednici ili Crkvi. „Od duhovne službe treba razlikovati poziv koji je Gospodin uputio svakom vjerniku da ga slijedi“ (KNaC 7.1). To se svećenstvo ostvaruje, nasljedovanjem Krista riječima i djelima.

Dvije naravi

Isus Krist ima dvije naravi u što vjeruju kršćani svih konfesija. On „je pravi čovjek i pravi Bog“ (KNaC 3.4). Ako su Isus osoba i njegovo djelo mjerilo za Crkvu i sve što je s njom povezano, onda se nameće zaključak da su nauk o Crkvi i nauk o sakramentima – posebno po nauku o Svetoj večeri – tijesno povezani s naukom o dvije naravi.

„I Crkva Kristova ima jednu skrivenu ili nevidljivu i jednu vidljivu ili očevidnu stranu. Skrivena strana Crkve je u konačnici neopisiva jednako kao i božanska narav Isusa Krista, njezino je postojanje, međutim, uočljivo u spasonosnom djelovanju sakramenata i riječi Božje [...] Vidljiva strana Crkve Kristove ima kao i čovjek Isus udjela u općoj povijesti čovječanstva. Za razliku od njege, ljudi

koji u njoj djeluju su podložni grijehu. Stoga u Crkvi dolazi do zabluda, stranputica i zastranjenja kakva su naprosto svojstvena čovjeku i čovječanstvu općenito“ (KNaC 6.3). I za shvaćanje duhovne službe je nauk o dvije naravi od presudnog značenja. Na temelju odredbe o odnosu duhovne službe i osobe to treba postati jasno.

Duhovna služba i osoba

Opis apostola Pavla u Novom zavjetu nudi nam primjer kako osoba i služba, privatan život i javno djelovanje čine jednu cjelinu. Apostol može govoriti o jedinstvu osobe i službe jer je ispunjen vjerom u Krista, jer nasljeđuje Krista – a naročito u smislu sudjelovanja u njegovoj mucij – i vjeran je evanđelju.

U petom članku Vjerovanja govori se o tome da Bog izabire „ljude za službu. Stoga služba nije ljudsko djelo, a zapravo ni djelo zajednice, nego dar Božji njegovoj Crkvi“. (KNaC 2.4.5). Izabranikovo „da“ Božjem izboru slijedi nakon što ga prihvati i obeća da će se svim bićem truditi opravdati ga. Dobre sposobnosti i svojstva koje ta osoba ima se činom ređenja stavljaju na raspolaganje duhovnoj službi. Shvatljivo je i razumljivo da se ređenjem ne predaju nikakvi novi, dotada skriveni darovi.

Odlomkom Katekizma 7.6.3 – u kojem se govori o apostolima kao „suradnicima na radosti“ ili „uzoru za zajednicu“ - ukazuje se na one kojima je služba namijenjena i koji su pozvani da služe, to jest na zajednicu. Posvećenost zajednici, može imati uspjeha samo ako se nadopunjuju služba i osoba, vršenje službe i način života tako da je i jedno i drugo usmjereno prema Isusu Kristu.

Raskidivo jedinstvo

Služba i osoba čine – kao čovjek i Bog u Isusu ili vidljiva i nevidljiva Crkva ili kao kruh i vino s tijelom i krvi Kristovom - jedno jedinstvo. To jedinstvo nije doduše savršeno i potpuno, nego je ugroženo i krhko zbog grešnosti osobe. Premda osoba prima službu i odgovorna je za pravilno i primjereno obavljanje službe, služba je uvijek

usmjerena prema zajednici i u njoj ima svoje mjesto.

I sâm čin ređenja za neku duhovnu službu upućuje na nauk o dvije Kristove naravi, i to na tajnu utjelovljenja Boga, Sina, u Isusu Kristu: božanska narav vječne Riječi se prilikom začeca po Duhu Svetom spaja s ljudskom naravi. Služba, koja je po sebi sveta i predaje se snagom Duha Svetoga, se prilikom ređenja spaja s grešnim čovjekom.

Služba ne prelazi u vlasništvo osobe i ne daje osobi neizbrisivo obilježje, već jest i ostaje dar Kristov, kojim on raspolaže i koji nekome udjeljuje ili uskraćuje. Mogućnost razdvajanja ili odvajanja službe od osobe je konkretna posljedica činjenice da se u našoj Crkvi ređenje ne smatra sakramentom.

Značajni aspekti službe

Duhovna se služba prima ređenjem – to jest blagoslovom, posvećenjem i predajom ovlasti. Za obnašatelja služba ima svoje ishodište u Isusu Kristu, a predaje mu se činom ređenja koje obavlja apostol i ono nije – naglašavamo još jednom – sakrament. Čovjek po Duhu Svetom prima nešto što je iznad njegovih mogućnosti i sposobnosti.

Kao što je Crkva općenito, tako je i obnašatelj duhovne službe upućen na prisutnost Duha Svetoga i mora ga moliti da sudjeluje u njegovom vršenju službe. Duh Sveti ne samo da omogućuje službeniku da može ispuniti svoju zadaću, već i sâm djeluje u vršenju duhovne službe, bilo da njezin obnašatelj udjeljuje sakramente, naviješta evanđelje ili obavlja neki drugi dušobrižnički posao.

Duhovna služba je s jedne strane služenje Bogu, a s druge strane služenje čovjeku. Obnašatelj službe mora pri obavljanju svoje službe slijediti dvostruku zapovijed ljubavi. Služenje Bogu i služenje bližnjemu pripadaju zajedno. Služenje Bogu se sastoji u iskazivanju hvale i časti, u naviještanju Božjih dobročinstava. Služenje bližnjemu sastoji se s jedne strane u dušobrižničkoj skrbi i pomaganju članovima zajednice, a s druge strane u nastojanju da se jednako odnosi prema svakom čovjeku.

Duhovna služba i ovlast

Grčka riječ za ovlast „exousia“ ima u Novom zavjetu različita značenja. Ona označava vlast kojom Isus naučava, oprašta grijeha i čini čudesa, ali i vlast koja je dana učenicima da izgone zle duhove, da polaganjem ruku udjeljuju dar Duha Svetoga kao i apostolsku vlast općenito. Ovlast učenika, tako poručuju novozavjetni tekstovi, neposredno ovisi o Isusu kao što i njegova vlast neposredno ovisi o Ocu. Službe – kralj, svećenik, prorok – koje Isus obnaša, izraz su vlasti koja je utemeljena u Bogu i spominje se u kategorijama službe. Isus je poslanik koji je od Boga primio određene ovlasti. Apostolat sudjeluje u vlasti koju mu Isus Krist daje. Ovlasti ostalih službi izvode se iz ovlasti apostolata.

Nastanak službi

Početak nastanka službe i zajednice su učenici koji su pratili Isusa i povremeno riječima i djelima svjedočili da je poslan od Boga. Od tih je učenika Isus sebi izabrao dvanaest apostola. Tek po djelovanju Duha Svetoga nakon Pedesetnice oni nastupaju s apostolskom vlašću i autoritetom.

Novi zavjet ne tumači razvoj duhovne službe. Prve kršćanske zajednice ne poznaju opći ili obvezujući i strukturirani poredak (hijerarhiju) službi. U zajednici u Jeruzalemu su u početku djelovali samo apostoli. Kasnije su đakoni, da bi im se dalo određeno zaduženje u zajednici, zadušeni su da pomažu siromasima. U Pavlovim spisima ima napomena o daljnjem širenju duhovne službe. Značajniji i za novozavjetne zajednice odlučujući su bili prezbiteri (starješine) i episkopi (biskupi) koji su zapravo bili voditelji mjesnih zajednica.

Poredak službi tijekom vremena

Promatramo li razvoj posljednjih stotinjak godina, postaje jasno da se Crkva sve više odričala nekih duhovnih službi ili uspostavljala neke nove. U apostolskom je pokretu kroz sva vremena temeljna

bila služba apostola.

Sve do prvih desetljeća dvadesetog stoljeća vladalo je u Novoapostolskoj Crkvi suzdržano uvjerenje da Crkvi nužno pripada četverostruka služba - apostol, prorok, evanđelist i pastir. Poslanica Efežanima ne utvrđuje nikakav poredak službi koji bi bio opći i trajno važeći. Na osnovi toga je nauk o četverostrukoj službi postao neodrživ.

Poredak službi o kojem se govori u „Katekizmu Novoapostolske Crkve“ sve se više sužava, a ta praksa potječe još iz vremena služenja Veleapostola Johanna Gottfrieda Bischoffa. Tijekom vremena se tako odustalo od nekih službi kao što su prorok i starješina zajednice ili se te službe nisu više popunjavale. Isti je slučaj i sa službom podđakona.

Službe evanđeliste, pastira, okružnog evanđeliste, okružnog starješine se više personalno ne popunjavaju. Ne popunjavaju se više ni službe okružnog apostola i biskupa. Naziv „okružni apostol“ se i dalje koristi i to za apostola koji ima nalog voditi neku određenu mjesnu Crkvu. Zadržan je i naziv „biskup“ i koristi se za označavanje svećeničkog službenika koji je apostolov pomoćnik.

Ovlast i nalog duhovne službe

Duhovna služba obuhvaća i ovlasti kao i nalog odn. dužnost. Ovlast (vlast) duhovne službe je teološke, dok je nalog službe crkveno-pravne naravi. Ovlast duhovne službe je pravo djelovati i govoriti u ime trojedinoga Boga, a temelji se na Isusu Kristu a prenosi ga ređenjem apostol u snazi Duha Svetoga. Ovlast duhovne službe se dakle prenosi ređenjem. Služba se gasi kada apostol prihvati službenikovu namjeru da odstupi iz službe, otpuštanjem iz službe ili smrću.

Nalogom se službeniku predaje pravo i obaveza da određene dužnosti (zadace) obavlja u nekom prostorno i vremenski zadanom okviru.

Nalog službe se gasi promjenom mjesne nadležnosti, umirovljenjem, apostolovim prihvaćanjem službenikove namjere da odstupi, otpuštanjem iz službe ili smrću.

Ređenje, davanje ovlaštenja, imenovanje

U trenutno važećem poretku službi jasnije nego do sada dolazi do izražaja da duhovna služba ima tri stupnja. Duhovna ovlast koja pripada nekoj službi sada se jasnije razlikuje od zadaća koje se moraju obavljati u nekoj crkvenoj organizaciji.

Ređenje je postavljanje u neku duhovnu službu, a obavlja ga apostol u ime trojedinoga Boga polaganjem ruku i molitvom. Ređenjem se ređeniku udjeljuju ovlasti, posvećuje ga se i blagoslivlja.

Đakon kod ređenja prima ovlast za pravovaljano naviještanje riječi Božje i udjeljivanje trojstvenog blagoslova.

Pored već primljenih ovlasti prilikom ređenja za đakona kandidat kod ređenja za svećeničku službu prima ovlast naviještati oprostjenje grijeha, udjeljivati sakrament Svetog krštenja vodom i Svete večere kao i obavljati obrede blagoslova.

Pored već primljenih ovlasti prilikom ređenja za đakonsku i svećeničku službu, apostol prilikom ređenja za apostolsku službu prima ovlast udjeljivanja sakramenta Svetog zapečaćenja i ređenja novih službenika.

Prilikom izbora službenikâ za ređenje valja imati na umu da moraju imati one kompetencije koje su nužno potrebne za obavljanje zadaća vezanih uz dotičnu službu.

Obred ređenja Veleapostola predstavlja određenu posebnost, budući da Veleapostol već obnaša apostolsku službu. Ipak se i njega zareduje za njegovo zaduženje koje je veoma značajno za djelovanje Crkve. To se događa zbog toga jer Veleapostol u obavljanju Petrove službe i s njom povezanim ovlastima ključa upravlja cjelokupnom Crkvom.

Ovlaštenje je prenošenje određenih zaduženja vezanih uz neku duhovnu službu, a odnosi se na vodeću funkciju u mjesnoj Crkvi, okrugu ili zajednici. Obred davanja ovlaštenja popraćen je posvećenjem i blagoslovom. Ovlaštenje nije vezano uz vrijeme trajanja službe, ali ono prestaje

kada prestaje i služba.

Imenovanje je prenošenje nekog duhovnog zaduženja na službenika ili laika. Za vršenje tih zaduženja pri imenovanju zaziva se Božji blagoslov.

